

Η ΦΩΝΗ ΤΗΣ ΟΡΘΟΔΟΞΙΑΣ

ΔΕΚΑΠΕΝΘΗΜΕΡΟΝ ΔΕΛΤΙΟΝ ΤΗΣ ΕΚΚΛΗΣΙΑΣ ΤΩΝ ΓΝΗΣΙΩΝ ΟΡΘΟΔΟΞΩΝ ΧΡΙΣΤΙΑΝΩΝ

ΓΡΑΦΕΙΑ: ΟΔΟΣ ΧΑΛΚΟΚΟΝΔΥΛΗ, ΑΡΙΘ. 7—ΑΘΗΝΑΙ—ΤΗΛ. 33-839

ΕΤΟΣ Α' Αριθ. Φύλλ. 16

Κυριακή 7 'Οκτωβρίου 1946 Π.Ο.Η.

Τιμή φύλλου δρχ. 200.—

**Ἀδελφοί: Στήκετε καὶ κρατεῖτε τὰς παραδόσεις ἃς ἐδιδάχθητε εἴτε διὰ λόγου εἴτε δι' ἐπιστολῆς ἡμῶν.
Β'. Θεσσα. Κεφ. Β'. 15**

Συνδρομαί: Ἑξάμηνος δρχ. 3.000. Ἑτησία 6.000
Ἑξωτερικοῦ ἑξάμ. δολ. 4.—Ἑτησία Δολλ. 8

ΕΜΒΑΣΜΑΤΑ ΣΥΝΔΡΟΜΩΝ

Ἐπιστολαὶ ὁφειλόμεναι τὸ φύλλον καὶ ἐμβάσματα, μόνον διὰ ταχυδρομικῶν ἐπιταγῶν, ἀπαιτῶνται: Πρὸς τὸν Σεβασμιώτατον Ἅγιον Μεγαρίδου Κύριον Κύριον Χριστοφόρον Χαλκοκονδύλη 7—Ἀθῆναι
Διευθυντής: Ὁ Σεβ. Ἅγιος Μεγαρίδου κ. Χριστοφόρος

ΘΕΟΚΟΚΙΝΩΝΙΚΑ ΔΙΔΑΓΜΑΤΑ

ΙΑ' (τελευταῖον)

Ἐν τοῖς προηγουμένοις ἀνεπτύξαμεν ὅτι εἶνε φύσει ἀδύνατον εἰς τὸν ἄνθρωπον νὰ κατορθωθῇ τὴν ἡθικὴν αὐτοῦ τελειοποίησιν διὰ τῶν ἰδίων μό-
νον δυνάμεων καὶ ὅτι ἡ ἡθικὴ αὐτοῦ τελειοποίησις τότε ἔχει ἀξίαν καὶ λογικὴν ἀντιμισθίαν, ὅταν αὕτη ὁρμάται ἐξ ὑψηλῶν καὶ εὐγενῶν ἐλατηρίων.

Τούτων οὕτως ἐχόντων, καὶ ἂν ὑποτιθεῖ, ὅτι δύναται τις ἡθικῶς νὰ τελειοποιηθῇ ἄνευ τῆς Θείας χάριτος καὶ τῆς βοηθείας τοῦ Χριστοῦ, ἡ ἡθικὴ αὕτη τελειοποίησις οὐδόλως ὠφελεῖ τὸν ἄνθρωπον, ἀγαθοεργοῦντα, ἐξ ἑωυτοῦ καὶ αὐταρκειᾶς, ἡ ἐκ ματαιοδοξίας καὶ ὑστεροφημίας καὶ οὐχὶ ἐξ ἀγνῆς ἀγάπης καὶ συμπαιδείας πρὸς τὸν πάσχοντα, οὐδ' ἐξ ἰδανικοῦ πόθου πρὸς τὴν ἡθικὴν ἰδέαν, ἣν ἐκρασώπει ἐν τῷ κόσμῳ ὁ Χριστός, τὸ ἀπαύγασμα τῆς Θείας σοφίας, καὶ ἡ ἀένναος καὶ ζωή-
ριτος πηγὴ πάσης ἀγοθοεργίας.

Ἄλλα μὴν ὁ ἄνθρωπος, ὡς ἀνωτέ-
ρω ἐλέχθη, δὲν δύναται ἡθικῶς νὰ τε-
λειοποιηθῇ ἄνευ τῆς δυνάμεως τοῦ Χρι-
στοῦ, εἰπόντος «ἐγὼ εἰμὶ ἡ ἀμπελος, ὑμεῖς τὰ κλήματα, ὁ μένων ἐν ἐμοί, κἀγὼ ἐν αὐτῷ, οὗτος φέρει καρπὸν πολύν, ὅτι χωρὶς ἐμοῦ, οὐ δύνασθε ποιεῖν οὐδέν». Καὶ ἄλλαχού «καθὼς τὸ κλῆμα οὐ δύναται καρπὸν φέρειν ἄφ' ἑαυτοῦ, ἐὰν μὴ μένῃ ἐν τῇ ἀμπέλῳ, οὕτως οὐδὲ ὑμεῖς, ἐὰν μὴ ἐν ἐμοί μένητε». (Ἰωάν. 15.45).

Ὅθεν ἀνακεφαλαιοῦντες καὶ συνο-
ψίζοντες τὰ εἰρημένα λέγομεν, ὅτι ὁ ἄν-
θρωπος δὲν δύναται νὰ νικήσῃ τὸ κα-
κὸν καὶ τὴν ἐμφωλευσάναν ἐν αὐτῷ ἁ-
μαρτίαν ἰδίαις μόνον δυνάμεσι, καὶ ὅτι πρὸς τοῦτο χρῆζει καὶ ἐξωτερικῆς τινος δυνάμεως, ἵνα δυνηθῇ νὰ ἐξουδετερώσῃ τὰς δυσκολίας καὶ τὰς ἀντιδράσεις, ἃς παρεμβάλλει ἡ φύσις διὰ τῶν ἐνστικτικῶν αὐτῆς εἰς τὴν ἡθικὴν τελειοποίησιν αὐ-
τοῦ, καὶ τὴν διάπραξιν τῆς ἀρετῆς. Δεόν δὲ ἡ ἐξωτερικὴ αὕτη δύναμις, ἣς ἐστὶν ἀπαραίτητος εἰς τὸν ἄνθρω-
πον διὰ τὴν ἡθικὴν τελειοποίησιν αὐ-
τοῦ, νὰ ᾖ ἀνωτέρα τῆς δυνάμεως τοῦ κακοῦ καὶ τῆς ἁμαρτίας, διότι τότε καὶ μόνον δύναται οὗτος νὰ ἐξέλ-
θῃ νικητὴς καὶ τροπαιοῦχος ἐκ τοῦ δυ-

σχεροῦς ἀγῶνος τῆς ἡθικῆς καὶ τῆς ἀ-
ρετῆς.

Ἀλλὰ ποία εἶνε ἡ δύναμις αὕτη, ἣ-
τις κατήγαγε περιφανῆ νίκην κατὰ τοῦ κακοῦ καὶ τῆς ἁμαρτίας; ποία ἄλλη, πα-
ρὰ ἡ Θεία δύναμις τοῦ Χριστοῦ, ὅστις, κατελθὼν εἰς τὸν κόσμον ἐξ οὐρανοῦ, κατενόησεν τὸ κράτος τοῦ κακοῦ καὶ τῆς ἁμαρτίας, καὶ ὡς ἀθάνατον τρόπαιον τῆς νίκης κατὰ τοῦ Διαβόλου ἀνήγειρεν ἐπὶ τοῦ αἰμορράνιου Γολγοθᾶ τὸν τίμιον καὶ ζωηφόρον Σταυρόν, δι' οὗ ἐνέκρωσε τὴν δύναμιν τῆς ἁμαρτίας καὶ τοῦ θά-
νατου, καὶ ἔκαμε νὰ ἐξανθήσῃ ὁ οὐρά-
νιος κρίνος τῆς ζωῆς καὶ τῆς ἀθανασίας.
«Ἐν τῷ κόσμῳ τούτῳ θλίψιν ἔχετε, ἀλλὰ θαρσεῖτε ἐγὼ νενίκηκα τὸν κόσ-
μον». Καὶ ἄλλαχού «τίς ἀστὶν ὁ νι-
κὼν τὸν κόσμον, εἰμὶ ὁ πιστεύων, ὅτι ὁ Ἰησοῦς ἐστὶν ὁ υἱὸς τοῦ Θεοῦ; (Ἰωάν. 16.33).

Ἐντεῦθεν ἐξηγεῖται, οὐ μόνον ἡ μυ-
στηριώδης ἐκείνη δύναμις καὶ ἀντοχή, ἣν ἐπεδείκνυν εἰς τὰ φορικωδέστερα τῶν βασανιστηρίων οἱ καλλίνικοι Μάρ-
τυρες τοῦ Χριστοῦ, ἀλλὰ καὶ ἡ χαρὰ καὶ θυμὸς, μεθ' ἧς ἀντίκρουζον ὅλα τὰ εἶδη τῶν βασάνων, καὶ αὐτὸν ἀκόμη τὸν μαρτυρικὸν θάνατον. Διότι κατὰ τὴν ὥραν τοῦ μαρτυρίου συμπα-
ρίστατο τοῖς Μάρτυσι ὡς συναγωνι-
στῆς καὶ ἀκαταμάχητος συμπαραστά-
της αὐτοῦ ὁ Χριστός, ἐμπνέων καὶ ἐν-
σχύων αὐτοὺς εἰς τὰς βασάνους διὰ τῆς ἐπαγγελίας τῶν οὐρανίων ἀγαθῶν. Ἐφ' ᾧ καὶ οἱ τεσσαράκοντα Μάρτυρες ἐν μέσῳ τῶν φορικτῶν πόνων καὶ τῶν ἀλ-
γειῶν ὁδᾶξισμῶν οὓς προὔξενε εἰς αὐτοὺς ὁ διὰ τοῦ κρυμοῦ καὶ τῆς ψύξεως μαρτυρικὸς θάνατος χαίροντες ἔλεγον πρὸς ἀλλήλους «δριμύς ὁ χειμὼν, ἀλλὰ γλυκὺς ὁ παράδεισος, ἀλγύνει ἡ πῆξις, ἀλλ' ἡδεῖα ἡ ἀπόλαυσις» μικρὸν ὑπο-
μείνωμεν ὡς συστρατιῶται, καὶ τοὺς στε-
φάνους τῆς νίκης; παρὰ Χριστοῦ τοῦ Θεοῦ ἀναδοχώμεθα» ὁ δὲ Καλλίνικος Μάρτυς Γόρδιος ἔλεγεν εἰς τοὺς βασ-
ανιστάς του τὰ ἐπόμενα ῥήματα «Τὶ ἐ-
στήκατε, τί μέλλετε, ξαινέσθω σῶμα, στρεβλόςθω Μέλῃ, βασανίζέσθω, ὡς ἂν ἐθέλητε, μὴ μοι βασανίζετε τῆς μα-
καρίας ἐλπίδος» ὅσῳ γὰρ ἂν ἐπιτείνετε τὰ δεινὰ, τοσούτῳ μεζόντα μοι τὴν ἄν-

τίδωσιν προξενεῖτε, συναλλάγματα ἡμῖν ἐστὶ τοῦτα πρὸς τὸν Δεσπότην. Ἀντὶ τῶν μολώπων, τῶν ἐπανισταμένων τῷ σώματι, φωτεινὸν ἔνδυμα ἡμῖν ἐν τῇ ἀναστάσει ἐπαυθήσεται, ἀντὶ τῆς ἀτιμίας στέφανου, ἀντὶ δεσμοτηρίου παραδεί-
σος, ἀντὶ τῆς μετὰ τὸν κακούργων κα-
ταδίκης ἡ μετὰ Ἀγγέλων διαγωγῆς, σπεύρατε πολλὰ ἐν ἐμοί, ἵνα θερίσω πολλαπλασίονα».

Ἀληθῶς, ὅταν τὴν ψυχὴν καταλάβῃ ὁ ἔρως τοῦ Χριστοῦ, σαγηνεύει ταύ-
την καὶ αἰχμαλωτίζει διὰ τοῦ Θεοῦ καὶ ἐξαισίου κάλλους αὐτοῦ οὕτως, ὥστε, οὐ μόνον καὶ τὰ μάλλον ἡδυνάθη καὶ ἀπολαυστικά τοῦ κόσμου τούτου ἀγαθὰ νὰ φαίνονται εἰς αὐτὴν εὐτελῆ καὶ ἀ-
νάξια σημασίας, ἀλλὰ καὶ τὰ μάλλον ὀδυνηρὰ καὶ ἀλγεῖνά ὑπὲρ τοῦ Χριστοῦ παθήματα νὰ παρίστανται περιζήτητα καὶ περιπόθητα.

Ἰδοὺ διὰ ποίων ἐξαιρετικῶν λόγων παρίστα ὁ Γέρων τὴν θαυμασίαν γοη-
τείαν, ἣν ἀσκεῖ ὁ ἔρως τοῦ Θεοῦ εἰς τὴν ὀρθοκεννικῶς ἐξευλιγμένην ψυχὴν.
«Ἐπὶ τῆς γῆτις τῆς παρούσης, λέ-
γει οὗτος, ἐκάλουν τὴν ψυχὴν μου νὰ θεωρήσῃ διὰ τῶν αἰσθήσεων τὸν οὐρα-
νόν, τὴν γῆν, τὴν θάλασσαν, καὶ πάν-
τα τὰ θαυμάσια αὐτῶν κάλλη, θέλγον-
τα καὶ γοητεύοντα τὴν καρδίαν, καὶ ἔ-
λεγον, ἴδε ψυχὴ μου τοὺς ἔρωτάς σου, ἴδε τὰ ἄνθη τοῦ στεφάνου σου καὶ τοῦ στέμματός σου, καὶ μὴ στέναζε λοιπόν, μηδὲ λέγε, ὅτι ἐξ ἔρωτος κατατήκεσαι ἀλλ' ἡ ψυχὴ μου ἀπεστρέφετο τὴν τρυ-
φήν ἐκείνην, ἀπηξίου τὰ αἰσθητὰ κάλλη, ἐβδελύσσετο τὰ θελκτικά ἐκεῖνα ἀντι-
κείμενα, καὶ κατεφρόνει πάντα ἄλλον ἔρωτα, πλὴν τοῦ ἔρωτος, ὅπερ ἡσθάνετο πρὸς σέ Θεέ μου, ὑπερή-
φανος ὡς πᾶς ὁ ἔρως. Σὲ μόνον ἡξίου ἀγάπης, Σὲ Παντοδύναμε, Πάν-
σοφε, Πάγκαλε. Τὶ πρὸς Σὲ ὁ ἄνθρω-
πος μοι ἔλεγε καὶ τί πρὸς ἐμὲ τὸ κάλλος αὐτοῦ τῶν δλικῶν πραγμάτων; εἶνε τὰ πλάσματα ὥρατα καὶ λαμπρὰ συμφανῶ, ἀλλὰ πόσον μεγαλυντέρα εἶνε ἡ καλλονὴ καὶ ἡ λάμπρις τοῦ δημιουργήσαντος αὐ-
τά; ἂν μία εἰκὼν, μία σκιά, μία μορ-
φή, μία δομὴ δύναται νὰ σὲ ἐλκύσῃ, πόσον ἀκαταμάχητον δέλγητρον δύνα-

	Π.	Ν.	
Δευτ.	8	21	Πελαγίας, Ταϊσίας δσ.
Τριτ.	9	22	Ίακάβου, Ἀλφραίου ἀπ.
Τετ.	10	23	Εὐλαμπίου, Εὐλαμπίας μ.
Πέμ.	11	24	Θεοφάνους, οὐ Γραλτιοῦ
Παρ.	12	25	Γιόβρου, Ταράγου μ.
Σάβ.	13	26	Κάσπου, Παπύλου μ.
ΚΥΡ.	14	27	† Αγ.367 Πατ Ζ' Οὐκ.Σ.
Δευτ.	15	28	Λουκιανῶν ἱερου.
Τριτ.	16	29	Λογγίνου ἐκατόν.
Τετ.	17	30	Ὁσιπ. προφ. Ἀνδρέου δσ.
Περμ.	18	31	† ΔΟΥΚΑ Εὐαγγελιστοῦ
Παρ.	19	1	† Ἰωήλ, προφ. Οὐάσου μ.
Σάβ.	20	2	† Ἀρτεμίου Γερκασίμ μ.

† Ὁ Πρ. Φλωρίνης ΧΡΥΣΟΣΤΟΜΟΣ
ΤΕΛΟΣ

ΛΙΑ ΤΩ ΕΓΓΡΑΦΟΓΡΑΦΟΝ ΖΗΤΗΜΑ

ὑπὸ τοῦ Σεβ. Ἐπισκ. Διαυλείας
 κ. ΠΟΥΚΑΡΠΟΥ

Ὁ ἴδιος Ἀρχιεπίσκοπος εἰς τὴν ἰδίαν ἡμερίδα γράφει εἰς ἄρθρον τοῦ ὅτι, «Ἡ

ἑστίας τῆς Ρώμης.
 Ἡ δὲ ἐρχομὸς ἐπὶ τοῦ θέματός μας.
 Ἡ Παπικὴ Ἐκκλησία προσεπάθησεν ἀπὸ
 ἀρχαίων χρόνων νὰ ἀφαιρήσῃ τὸ Ἰουλιανόν
 ἡμερολόγιον, διότι εἶναι ἔργον Ἑλλη-
 νοῦ! Ἐφεύρεν δὲ τὸ Γρηγοριανὸν ἡμερολό-
 γιον, ὡς ἀλάνθαστον καὶ τέλειον, μὲ τὸ
 σκοπὸν νὰ ἀποδείξῃ, ὅτι τὸ Ἑλληνικὸν
 πνεῦμα εἶναι καθυστερημένον ὅπως καὶ ἡ
 Ἑλληνικὴ γλῶσσα δὲν συνέβαλον καθ' ὅ-
 λοκληρίαν εἰς τὴν διάδοσιν τοῦ Χριστια-
 νισμοῦ.

Οἱ ἰδιόκοι μας, δὲν γνωρίζομεν πῶς, ἔ-

ἡ Ὁρθοδοξία καὶ τὰ Ἑλληνικά Γράμματα ἐλάμπρυναν καὶ ἐφώτισαν τὴν Οἰκουμένην, καὶ θὰ φωτίσουν καὶ πάλιν τὴν ἀνθρωπότητα νὰ ἐπανεύρῃ τὸν δρόμον τῆς εὐτυχίας καὶ τῆς χαρᾶς Ἀμήν.

Ἡ Ἑορτή ἡ ὁποία δίδεται
διὰ τὸ Ὀρφανοτροφεῖον

Καθίσταται γνωστόν, ὅτι ὁ Σεβασμιώτατος καλυόμενος δὲν θὰ παρεν-
ρεθῇ εἰς τὴν ἐορτήν.

ΕΙΔΟΠΟΙΗΣΙΣ

Εἰδοποιοῦνται αἱ Κατηγήτριαι τῶν
ἡμετέρων Κατηχητικῶν Σχολείων νὰ
προβῶσι ἀπὸ σήμερον εἰς τὰς ἐγγρα-
φὰς τῶν μαθητῶν.

ΕΥΑΓΓΕΛΙΚΗ ΣΤΗΛΗ

Υπό τοῦ Σεβ. Ἐπισκόπου Διαυλείας

κ. ΠΟΥΚΑΡΠΟΥ

ΚΥΡΙΑΚΗ Γ'. ΛΟΥΚΑ

Εὐαγγέλιον (Λουκά γ' 11—16)

ΔΙΔΑΣΚΑΛΙΑ

Ἐπὶ τοῦ Ἱεροῦ Εὐαγγελίου

Μὴν κλαίτε

Στόμα γλυκύτατον ἀφήνει φθόγγους γλυκεῖς, οἱ ὅποιοι διαπερνοῦν τὰ βαθύτερα μέρη τῆς καρδίας καὶ συναντοῦν τοῦ πόνου τὸν θρόνον καὶ τὸν καθάιρουν. Πόσῃν ἀξίαν εἶχον διὰ τὴν πονεμένην χήραν αἱ δύο αὐταὶ λέξεις τοῦ γλυκύτατου Ἰησοῦ, ὅταν κλεισμένη μέσα εἰς τοῦ πόνου τοὺς πλέον σκοτεινοὺς θαλάμους, διὰ τὴν ἀπώλειαν τοῦ μόνου στηρίγματος τὸ ὅποιον εἶχε εἰς αὐτὴν τὴν ζωὴν, τοῦ μογενοῦς υἱοῦ τῆς! Ἐδοκίμαζε μόνῃ τῆς ὅλην τὴν δδύνῃν τοῦ πόνου. Μὴ κλαίτε. Μία ἄλλου εἶδους δύναμις κατέλαβε τὴν μὴ ἔχουσαν πλέον δύναμιν χήρα, ὅταν αἱ ἔξεις αὐταὶ ὡσὰν Θεϊκὴ καὶ παντοδύναμος ἐπέμβασις συνετάραξε ἐξ ὁλοκλήρου τὸν ἑαυτὸν τῆς, καὶ τῆς ἐφάνη ὅτι εὐρίσκειται εἰς ὄνειρον. Διαταγὴ ἔμειναν τὰ λόγια τοῦ Ἰησοῦ καὶ ὁ πόνος ἔπαυσε νὰ ἐνεργῇ! Παρηγορία ἐξωντάνευσε τὴν ψυχὴν τῆς, ἀκτίνες ἐλπίδος καὶ χαρᾶς παρουσιάσθησαν εἰς τὸν ἐσωτερικὸν τῆς κόσμον, καὶ ἐντὸς ὀλίγου ὁ ἥλιος τῆς χαρᾶς ἀνέτειλεν μεγαλοπρεπέστατα, διότι τὸ παιδί τῆς ἦλθεν καὶ πάλιν εἰς τὴν ζωὴν, μετὰ τὴν ἐντολὴν τοῦ Κυρίου τοῦ θανάτου καὶ τῆς ζωῆς. «Νεανίσκος σοὶ λέγω ἐγέρθητι».

Ναῖν πόσον εὐτυχισμένη πόλις εἶσαι! ποῦ ἡξιώθης νὰ ἀκούσῃς καὶ σὺ τοὺς ὥραίους αὐτοὺς φθόγγους τοῦ Κυρίου καὶ Βασιλέως τῆς χαρᾶς «Μὴ κλαίτε» καὶ νὰ ἴδῃς τὸν ἥλιον τῆς χαρᾶς νὰ ἀπλώνῃ τὰς ἀκτίνας του καὶ νὰ σὲ φωτίξῃ νὰ σὲ λαμπρύνῃ καὶ νὰ σὲ κάμῃ ὅλην χαρὰν.

Ὅλοι ζηλεύομεν τὴν χαρὰν σου καὶ τὴν χαρὰν τῆς χήρας, διότι ὅλοι μας ἀπὸ ὀλίγον ἕως πολὺ καθημερινῶς δοκιμάζομεν τὴν δδύνῃν τοῦ πόνου, καὶ κλαίομεν διὰ κάποιον νεκρόν.

Ὅλοι στενάζομεν ὑπὸ τὸ βάρος τῆς δδύνῃς τοῦ πόνου.

Ἀπ' ἄκρου εἰς ἄκρον ἡ ἀνθρωπότης διατελεῖ ὑπὸ τὸ κράτος τοῦ πόνου. Ἡ ἀνθρωπότης εἶναι ἡ χήρα, ἡ ὁποία ἔχασε τὴν εὐτυχίαν καὶ τὴν χαρὰν καὶ κλαίει πάντοτε. Κλαίει μετὰ τὸ δάκρυ τοῦ πόνου καὶ στεναρίζει, στεναρίζει βαρεῖα, διότι δὲν εὐρίσκει στηρίγμα, δὲν βλέπει οὐδαμῶς ἀκτὶνὰ ἐλπίδος. Καὶ ὅμως δὲν βλέπει τὴν πύλνῃν τῆς Ναὶν, ἐμπρὸς εἰς τὴν ὁποίαν ὁρθοῦται μεγαλοπρεπῆς ὁ Δωτὴρ τῆς εὐτυχίας καὶ τῆς χαρᾶς, Μὴ κλαίτε φωνάζει, καὶ δὲν ἀκούεται! Μὴν κλαίτε ἐπαναλαμβάνει, καὶ κανεὶς δὲν προσέχει!

Λυπημένος δακρύζει, ὁ φωτοδότης, τῆς χαρᾶς καὶ τῆς Εὐφροσύνης ὁ χορηγὸς καὶ φωνάζει, καὶ ἐπαναλαμβάνει: Μὴ κλαίτε! Ἀλλ' ἡ χήρα ἀνθρωπότης βλέπει εἰς τὸν νεκρόν. Ὁ νεκρὸς τὴν ἀπασχολεῖ καὶ δὲν τὴν ἀφήνει νὰ προσέξῃ εἰς τὴν φωνὴν τοῦ χορηγοῦ τῆς χαρᾶς καὶ τῆς Εὐφροσύνης. Καὶ μετὰ τὸν νεκρόν,

ἐὰν δὲν θελήσῃ νὰ προσέξῃ εἰς τὴν φωνὴν τοῦ Εὐφροσύνου Χριστοῦ, θὰ πέσῃ καὶ αὐτὴ νεκρά.

Μὴ σὲ πλανοῦν αἱ παρηγορίαι τῶν ἀνθρώπων, μὴ προσέχῃς εἰς τὸ γέλοιον τοῦ κόσμου, μὴ λαμβάνῃς ὑπὸ σοβαρὰν ἔποιιν τὰς ὑποσχέσεις τῶν ἀνθρώπων, καὶ μὴ ὁ θόρυβος τῆς ζωῆς ἐπιτρέψῃς νὰ πνίγῃ τὴν φωνὴν ποῦ σοῦ ὑπόσχεται ἀλήθειαν πραγματικὴν εἰρήνην καὶ χαρὰν! Σήκωσε τὰ μάτια σου ὑψηλά, πάρετα ἀπὸ τὸν νεκρόν, δίψετα εἰς τὴν πύλνῃν τῆς Ναὶν, ἀκουσε καλὰ τί σοῦ λέγει Ἐκεῖνος ὁ ὁποῖος φωνάζει καὶ δὲν τὸν ἀκούεις. Μὴ κλαίτε, σοῦ λέγει καὶ μέσα εἰς αὐτὰς τὰς δύο λέξεις ὑπάρχει μεγάλη δύναμις, ὑπάρχει εὐκρίνεια, ὑπάρχει συμπόνια, δὲν ὑπάρχει δόλος καὶ ἀπάτη, καὶ ὅταν προσέξῃς, ὁ νεκρὸς τὸν ὁποῖον κλαίεις θὰ λάβῃ ζωὴν, καὶ ἡ χαρὰ πανταχοῦ θὰ ἀπλωθῇ.

Πρόσεξε ἄνθρωπε, εἰς τὴν φωνὴν ποῦ σοῦ λέγει μὴ κλαίτε. εἶναι ἡ φωνὴ τοῦ Σωτῆρος! Μόνον κοντὰ εἰς Αὐτὸν θὰ εὖρης ψυχικὴν γαλήνην οἰκογενειακὴν Εὐφροσύνην καὶ πρόοδον ἐν πάντιν.

Πρέπει νὰ βσιλεύσῃ πανταχοῦ ὁ Χριστὸς διὰ νὰ ἐναντικτῇ ἡ ἀνθρωπότης τὴν πραγματικὴν ζωὴν, Εὐφροσύνην, εὐτυχίαν καὶ χαρὰν χάριν τῶν ὁποίων κλαίει καὶ θὰ κλαίει, ἀλλοῖμονον!

ΚΥΡΙΑΚΗ Δ'. ΛΟΥΚΑ

Εὐαγγέλιον (ΛΟΥΚΑ γ' 5—15)

ΔΙΔΑΣΚΑΛΙΑ

Ἐπὶ τοῦ Ἱεροῦ Εὐαγγελίου

Ὁ Κύριός μας μετὰ τὴν ἐπιθυμίαν καὶ τὸν πόθον τὸν ὁποῖον εἶχε νὰ ἴδῃ «πάντας ἀνθρώπους σωθῆναι καὶ εἰς ἐπίγνωσιν ἀληθείας ἔλθειν» ποικιλοτρόπως προσεπάθει αἱ μεγάλα Του ἀλήθεια νὰ γίνωνται καταληπτὰ ἀπὸ ὅλους τοὺς ἀνθρώπους. Εἰς ἀπὸ τοὺς τρόπους τοὺς ὁποίους μετεχειρίζετο διὰ τὸν σκοπὸν τοῦτον, εἶναι καὶ ἡ παραβολαί. Ὁ τρόπος οὗτος ἐδίδε ζωὴν ἐξαιρετικὴν καὶ κατάληψιν εὐκολον εἰς τὴν Θεῖαν Του διδασκαλίαν. Ἡ παραβολὴ εἶναι διήγησις, ἡ ὁποία λαμβάνεται ἀπὸ τῶν καθ' ἡμέραν συμβαινόντων, καὶ δι' αὐτῆς ἀπλοποιεῖν τὰ ὑψηλότερα καὶ δυσνόητα νοήματα καὶ οὕτω γίνονται καταληπτὰ καὶ ὑπὸ τῶν ἀφελεστέρων ἀκόμη ἀνθρώπων.

Μία ζωντανὴ λοιπὸν διδασκαλία εἶναι ἀναγνώστα μου, καὶ ἡ σημερινὴ παραβολὴ τὴν ὁποίαν ὁ Στοργικὸς καὶ Ἀγαθὸς Πατέρας μας εἶπεν σήμερον πρὸς ἡμᾶς τοὺς Χριστιανούς. Καὶ τί δὲν διδάσκει αὐτὴ ἡ ὥραία παραβολή! Πλοῦτος διδασκάλων ὑπάρχει ἐν αὐτῇ.

Ὅμιλεῖ πρὸς τὸν κληρικὸν τὸν σπορέα τοῦ Θεοῦ Λόγου. Ὅμιλεῖ πρὸς τὸν ἀκροατὴν. Ὑπενθυμίζει καθήκοντα καὶ ὑποχρεώσεις εἰς ἀμφοτέρους. Θέλει νὰ ἀνακαινίσῃ καὶ νὰ ζωογονήσῃ ψυχὰς καὶ καρδίας καὶ νὰ τὰς μεταβάλλῃ ἀπὸ πετρώδεις εἰς γαλας ἀγαθὰς.

Πόσον Κύριε ἡγάπησας τὸν ἀνθρώπον. Τί δι' αὐτὸν δὲν ἔπραξας, ἐξεκέκωσας εὐχαρίστως ὅλον τὸν πλοῦτον τῆς Θείας Σου ἀγάπης διὰ τὸν ἀνθρώπον, καὶ ἐκεῖνος πέτρα! Γῆ πετρώδης! Γῆ ἀκανθώδης! Γῆ πεπατημένη! Καρδιά ἀνεπίδεκτη τῆς χάριτός Σου τῆς ἀπειροῦ!

Καὶ ὁ σπορέυς ὅριπται τὸν σπέρνον

του. Τὸν ὅριπται, διότι τὸ θέλει ἡ ἀγάπη. Τὸν ὅριπται ἀνωφελῶς μήπως; Ὁ ἀγαθὸς σπορέυς τὸν σπέρνον ὅλον τὸν μερίδιον τοῦ σπέρου τὸ ὁποῖον ἔχει τυχὴν ἀγαθὴν. Τοῦτο ἔβλεπεν εἰς τὴν γῆν τὴν ἀγαθὴν καὶ φωνὴν ἐποίησεν καρπὸν ἑκατονταπλασίονα. Τὸ δὲ ἐν τῇ καλῇ γῇ οὗτοι εἰσιν οἵτινες ἐν καρδίᾳ καλῇ καὶ ἀγαθῇ ἀκούσαντες τὸν λόγον, κατέχουσι καὶ καρποφοροῦσιν ἐν ὑπομονῇ.»

Ἄς εἶναι δοξασμένοι τὸ ὄνομα τοῦ Ἀγίου Θεοῦ! Δὲν ὑπάρχουν μεταξὺ τῶν ἀκροατῶν τοῦ Θεοῦ λόγου μόνον φιλοπερίεργοι, ἐπιπόλαιοι καὶ εἰς δύο Κυρίους δουλεύοντες, ἀλλὰ καὶ ἀληθεῖς τοῦ λόγου ἀκροαταί. Αὐτοὶ πλησιάζουν τὸν ἄμβωνα μετὰ προηγουμένην προσευχὴν καὶ ἀκροῶνται μετ' εὐλαβείας τοιαύτης, ὁμοίας μετὰ τῆς Μαρίας ἡ ὁποία παρεκίνησε παρὰ τοὺς πόδας τοῦ Ἰησοῦ καὶ ἤκουσε τὸν λόγον Αὐτοῦ. Οὗτοι ἀσφαλῶς γνωρίζουσι ὅτι ἀνωθεν τοῦ ἱεροκήρυκος κηρύττει Αὐτὸς ὁ Θεός. Ἀκούουσι μετὰ τῆς ἰδίας προσοχῆς καὶ ζήλου τὰ κηρυττόμενα καὶ οὐδέποτε δυσανασχετοῦσι. Καὶ ὅταν ἐξέλθουν ἐκ τοῦ Ναοῦ, δὲν κρίνουν τὸν λόγον ἀπὸ τεχνικῆς ἀπόψεως, δὲν ἐπικρίνουν τὸν κήρυκα τοῦ Θεοῦ Λόγου, δὲν ἐξετάζουν ἐὰν αὐτὸς ἐν τῇ ῥήμῃ τοῦ λόγου τοῦ ὑπέπεσεν εἰς λάθος ἐκφραστικόν, ἢ εἰς λάθος διατυπώσεως κ.τ.λ. ἀλλὰ φροντίζουν νὰ μὴ λησμονήσουν τὰς Θείας συμβουλὰς, καὶ φροντίζουν ἀναμασόντες ταύτας νὰ τὰς ἀφομοιώνωσιν εἰς τὴν ἐσωτάτην αὐτῶν οὐσίαν, ἵνα οὕτω τραφῇ ἡ ψυχὴ τῶν.

Ἀκόμη δὲ φροντίζουν τὰς Θείας αὐτὰς καὶ ὠφελέτους συμβουλὰς νὰ τὰς μεταδώσωσιν καὶ εἰς ἄλλους. Τὸ δὲ σπουδαιότερον πάντων προσπαθοῦν νὰ θέσουν τὰ Θεῖα λόγια εἰς πρᾶξιν, γινόμενοι οὐχὶ ἀπλῶς ἀκροαταὶ ἀλλὰ καὶ ποιηταὶ τοῦ λόγου. Τοιοῦτοτρόπως κατορθώνουν πλουσίως νὰ ἀνθοῦν εἰς πίστιν, νὰ εὐωδιάζουν εἰς ἀγάπην, νὰ καρποφοροῦν εἰς ἐλεήμονας καὶ νὰ ἀποδίδουν ἑκατονταπλασίονα τὸν καρπὸν, πρὸς χάριν καὶ ἀγαλλίασιν τοῦ Οὐρανίου Γεωργοῦ, ὅστις ἐτοιμάζει δι' αὐτοὺς τὴν χαρὰν τῶν ἐκλεκτῶν καὶ τοὺς μακαρίζει διὰ μέσου τῶν αἰώνων μετὰ Θεῖα Του λόγια: «Μακάριοι οἱ ἀκούοντες τὸν λόγον τοῦ Θεοῦ καὶ φυλάσσοντες αὐτόν.»

Φίλε καὶ ἀγαπητὲ ἀναγνώστα θὰ ἤθελα μαζὺ ὅλοι νὰ δοκιμάσωμεν τὴν χαρὰν αὐτὴν τῶν ἐκλεκτῶν, γενόμενοι ἀκροαταὶ καὶ ποιηταὶ τοῦ λόγου τοῦ Θεοῦ. Ἄς παρακαλέσωμεν διὰ τοῦτο τὸν Οὐράνιον Γεωργόν, νὰ δώσῃ τὴν βροχὴν τῆς χάριτός Του καὶ ἡ σκληρὰ καρδιά μῖς νὰ γίνῃ δεκτικὴ καὶ καρποφόρος. Ἀμήν.

ΕΥΧΑΡΙΣΤΗΡΙΟΝ

Τὸ Ὁρφανοτροφεῖον εὐχαριστεῖ τοὺς Δωρητὰς του οἵτινες προσέφερον τὰς ὡς κάτωθι δωρεὰς τῶν διὰ τὴν συντήρησιν αὐτοῦ.

Ἐπιτροπὴ Ἱεροῦ Ναοῦ Ἀγ.

Φιλίππου Πειραιῶς Δρχ. 85.000

Δισκοφορία: Τριῶν Παρθένων Ἀθηνῶν

50.000

ΧΡΟΝΙΚΑ

ΟΥΤΕ ΤΟΝ ΘΕΟΝ ΦΟΒΟΥΝΤΑΙ,
ΟΥΤΕ ΤΟΥΣ ΑΝΘΡΩΠΟΥΣ ΕΝΤΡΕΠΟΝΤΑΙ

Τὴν 4ην Ὀκτωβρίου μὲ τὸ Φράγκικον ἡμερολόγιον, εἰς τὴν Ἀθηναϊκὴν Ἐφημερίδα «Ἐμπρός» περιεγράφητο ἡ λαμπρότης καὶ ἡ αἴγλη τὴν ὁποίαν παρουσίασεν ἡ περιφορὰ τῆς Ἐκδόσεως τοῦ Πολιούχου τῆς πόλεως Ἀθηνῶν Ἀγίου Διονυσίου Ἀρεοπαγίτου.

Ὅλα θαυμάσια καὶ ὠραία, ἀλλὰ μετὰ τὸν ὄλον τὸν ὠραϊσὸν ἦτο καὶ τὸ ὠραϊστατον πάντων; ὁ Ἀρχιεπίσκοπος τῶν Ἀθηνῶν ἦτο μετὰ τῆς πληθύνου τῶν κληρικῶν ἀνωτέρων καὶ κατωτέρων! Ἔως πότε ἐπὶ τέλους αὐτοὶ οἱ ἄνθρωποι δὲν θὰ ἐντρέπονται τοῦλάχιστον; Κυὰρ δὲν ἐντρέπονται τοὺς ἀνθρώπους, δὲν φοβοῦνται καὶ τὸν Θεόν; Χάνεται δυστυχῶς ἡ Ἐκκλησία! Ἐφυγε τελείως ἀπ' αὐτοὺς ὁ φόβος τοῦ Θεοῦ. Ποῦ εἰ ἱεροὶ Κανόνες; ποῦ ἡ Ἐκκλησία; Συνειδήσεις εἰς τοὺς κληρικούς τῆς Σχολιατικῆς Ἐκκλησίας κατὰ τὸ μᾶλλον δὲν ὑπάρχει. Παραδέχονται νὰ συμπεροσέχωνται, ὅχι μετὰ αἰρετικῶν μόνον, ἀλλὰ καὶ μὲ τὸν Ἀρχιεπίσκοπον. Αἰσχος!

ΔΙΚΑΙΟΣΥΝΗ

Ζητοῦμεν δικαιοσύνην ἀπὸ τοὺς ἀνθρώπους. Εἶναι δυνατόν; Εἶναι δυνατόν, μόνον εἰς περιπτώσιν κατὰ τὴν ὁποίαν εἰς τὰς καρδίας τῶν ἀνθρώπων θὰ ἀνατεῖλῃ ὁ Ἥλιος τῆς Δικαιοσύνης ὁ Χριστός. Τοῦτο σημεῖον δὲν ὑπάρχει. Τὰ σύννεφα τῶν παραπτωμάτων ἐκάλυψαν τὸν Ἥλιον καὶ αἱ ἀκτίνες Του δὲν φαίνονται οὐδαμῶς. Ἰδοὺ λοιπὸν ὁ λόγος, διὰ τὸν ὁποῖον δὲν ὑπάρχει ἐν τοῖς ἀνθρώποις Δικαιοσύνη. Τοῦτο εἶναι ἀφορμὴ καὶ παρατηρεῖται ἡ ἑλλειψίς τῆς Δικαιοσύνης μετὰ τῶν ἀνθρώπων, οἱ ὁποῖοι ἀποκοποῦν νὰ θεμελιώσουν τὴν εἰρήνην ἐπὶ τῆς γῆς. Δὲν ὑπάρχει Χριστός. Ἄρα οὕτως εἰρήνη, οὕτως Δίκαιον δύναται νὰ ὑπάρξῃ.

Τὸ Συνέδριον τῆς Εἰρήνης...! προσπαθεῖ τὴν εἰρήνην νὰ τὴν στηρίξῃ εἰς ὑπόπτους συμβιβασμούς καὶ εἰς ἐγκατάληψιν τοῦ Δικαίου. «Δικαιοσύνην μᾶθετε οἱ ἐνοικοῦντες ἐπὶ τῆς γῆς». Αὐτὴν ἄς μάθουν καὶ ἐκεῖνοι. Μία μόνον λέξις ἐάν ἐπικρατήσῃ καὶ κυριαρχήσῃ ἐπὶ τῶν καρδιῶν τῶν Συνέδριον τῆς Εἰρήνης—Χριστός—θὰ λήξῃ τὸ συνέδριον μὲ λαμπρά, ὑπέροχα καὶ δίκαια ἀποτελέσματα. Τοῦτο εὐχόμεθα.

ΤΟ ΚΕΡΑΚΙ

Τὸ κεράκι θέλει ὁ Χριστιανός, ὅταν τὸ ἀνάπτη ἐμπρὸς τῆς εἰκόνος, νὰ καὶ ἐάν εἶναι δυνατόν ὁλόκληρον. Κοί ἔχει δίκαιον, διότι τοῦτο ἔχει μεγάλην σχέσιν μὲ τὰς ψυχικὰς μᾶς διαθέσεις. Κάποιον ἐνθυμούμεθα, διὰ τὴν ψυχὴν τοῦ ὁποίου τὸ ἀνάπτεται. Κάτι θέλει ἡ ψυχὴ μᾶς νὰ εἴπῃ εἰς τὸν Θεόν καὶ εἰς τὸν Ἅγιον Του. Ἰσως νὰ θέλῃ νὰ εἴπῃ καὶ τοῦτο, Ἰδοὺ Κύριέ μου ὡς τὸ κρηῖον τοῦτο θέλω νὰ εἶμαι πάντοτε φῶς καὶ νὰ καταναλίσκω τὸν ἑαυτὸν μου οὕτω, ὡς τὸ κρηῖον διὰ τὸν ἄλλον καὶ διὰ τὴν ἀγάπην τὴν ἰδικήν σου, καὶ ἔτσι θέλει ὁ Χριστιανός νὰ καὶ ὁλόκληρον, ἀφοῦ καὶ αὐτὸς ὁλόκληρος θὰ ἀναλωθῇ διὰ τὸν Χριστόν. Ἀς προσέχουν λοιπὸν οἱ ἀρμόδιοι.

ΤΟ ΝΕΡΟ ΤΟΥ ΛΟΥΤΡΑΚΙΟΥ

Ὅτως Θεῖον δῶρον ἡ πηγὴ τοῦ ὕδατος τοῦτου.

Χιλιάδες κόσμου πάσης τάξεως καὶ ἡλικίας, χωρὶς νὰ ὑπολογίζουν κοινωνικὰς θέσεις, ἀξιώματα, βαθμούς, τίτλους, οὐδὲν ἀπολύτως τῶν τοιούτων, τρέχουν πρὸς τὴν πηγὴν καὶ ζητοῦν ὕδωρ.

Πλοῦσοι καὶ πέννιες μετὰ τῶν δὲν διακρίνονται. Οἱ κατὰ τὸν ἴδιον τρόπον, κύπτουν ἐμπρὸς εἰς τὴν πηγὴν καὶ μὲ τὸ ἴδιον ποτήριον ὅλοι πίνουν τὸ ὕδωρ. ποῦ θὰ τοὺς ἀπαλλάξῃ ἀπὸ τὸ σωματικὸν πάθος.

Οἱ ἀριστοκράται, οἱ πλοῦσοι, οἱ διανοούμενοι, οἱ πολιτισμένοι, οἱ ἀκριβοί, οἱ αὐστηροὶ τηρεῖται τῶν κανόνων τῆς ὑγιεινῆς, ἐμπρὸς εἰς τὴν πηγὴν, δὲν λαμβάνουν ὑπ' ὄψιν τῶν οὐδὲν τούτων, οὕτε οἱ ἐξισοῦνται μὲ τοὺς πτωχοὺς, οὕτε μετέδοσαν νοσήματος, οὕτε φόβους μολύνσεων, τὰ πάντα οὐκ ἔχουσιν.

ἀφ' ἐνὸς μὲν ὑπὸ τῆς ἀνάγκης, καὶ ἀφ' ἑτέρου δίδει ἐκ τῆς ἀνάγκης οἱ πάντες ἀδικοῦντες τὸ ἴδιον πρᾶττον.

Τοὺς ἀνθρώπους τοῦτον ὁδηγήσας πρὸς τὴν ὄντως Πηγὴν τῆς Ζωῆς, ἡ ὁποία συγκεντρώνει ὅλας τὰς μεγάλας καὶ ἐξυπηρετικὰς διὰ τὸν ἄνθρωπον ἰδιότητας. Πρὸς τὴν Θεῖαν Μετάληψιν τῶν Ἀχράντων καὶ Ζωοποιῶν Μυστηρίων.

Τότε θὰ εὐρεθῇ πρὸς πλήθους ἀντιρροήσεων.

Τότε θὰ ἴδῃς τὴν ὑγιεινὴν νὰ ὁμιλῇ περὶ μολύνσεων.

Τὴν ἀριστοκρατίαν νὰ ἀποκαλῇ τὴν ὀργισμένην καὶ τὰς τῆς ὀργισμένης γελοία.

Τὸν πολιτισμένον, τὸν διανοούμενον, τὸν μὴ μου ἄπτε, νὰ ἀποκαλῇ τὸ Μυστήριον τῆς Θεῖας Εὐχαριστίας ὅχι ἀπαραίτητον! Φοβερόν ἡ ἀγνοία!

Ἡ Πηγὴ τῆς Ζωῆς καὶ τῆς χαρᾶς νὰ κρίνεται ὑπὸ τῶν ἀνθρώπων ὅχι ἀπαραίτητος. Τί τρομερόν!

Ἐπειτα θέλομεν Εἰρήνην. Πῶς εἶναι δυνατόν ἀφοῦ ἡ Πηγὴ τῆς Εἰρήνης ἐτέθη εἰς τὸ περιθώριον; Ὅχι ἐδῶ χρειάζεται δικαιοσύνη καὶ κατόπιν αὐτῆς κατὰ τὸν Θεὸν Ἡσαΐαν Μάκαρα.

Ἐάν θέλετε καὶ εἰσακούσέτε μου τὰ ἀγαθὰ τῆς γῆς φάγεσθε ἐάν δὲ μὴ θέλετε καὶ μὴ εἰσακούσέτε μου μάκαρα ὑμᾶς κατεδεται.

ΣΤΗΛΗ ΤΟΥ ΝΕΟΥ

ΘΕΛΗΣΙΣ

Ἐνα βασικὸν στοιχεῖο, τοῦ καλοῦ χαρακτήρος, τὸ ὁποῖον ὀφείλει νὰ ἀναπτύξῃ ὁ νέος εἶναι ἡ Θέλησις. Ἰσχυρὰ θέλησις σημαίνει ἰσχυρὸν χαρακτήρα. Ἀσθενὴς θέλησις σημαίνει ἀσθενὴ χαρακτήρα. Θέλησις εἶναι ἡ ψυχικὴ ἐκείνη δύναμις, τοῦ ἀνθρώπου διὰ τῆς ὁποίας οὗτος ἐπιδιώκει τὴν πραγματοποίησιν ἐνὸς ὁρισμένου σκοποῦ ἢ ἀντιδρᾷ ὅλως ἐλευθέρως εἰς οἱ ἀνδράποτε κίνησιν εἴτε τοῦ ἑαυτοῦ τοῦ εἴτε τοῦ περιβάλλοντός του τὴν ὁποίαν ἀποδοκιμάζει. Ἡ ὑπαρξίς τῆς ψυχικῆς αὐτῆς δυνάμεως ἀποδυνάμει καὶ ἐκτός τῶν ἄλλων τὴν πνευματικὴν φύσιν τοῦ ἀνθρώπου. Διὰ ταύτης ὁ ἀνθρώπος δύναται νὰ ἀποβῇ ἀνώτερος καὶ αὐτῶν τῶν φυσικῶν νόμων (ὅπως ἐν τῇ περιπτώσει τῆς ἐγκρατείας καὶ τῆς ἰσοβίου ἀγαμίας). Τὰ ἀγαθὰ τῆς Θελήσεως εἶναι γνωστὰ καὶ ἐπιθυμητὰ εἰς ὅλους. Διὰ τῆς θελήσεως δυνάμεθα νὰ φθάσωμεν εἰς τὰ ὕψιστα ἐπίπεδα τῶν ἡθικῶν, πνευματικῶν καὶ πολιτιστικῶν ἀξιών. Πόσοι νέοι δὲν ἠδυνήθησαν νὰ ἀναδειχθῶν ἡγέται, ἐπιστήμονες, εὐεργέται λαῶν διότι εἶχον ἰσχυρὰν θέλησιν χωρὶς οὐδόλως νὰ διαθέτουν τὰ ὑλικά μέσα; Διὰ τῆς θελήσεως δυνάμεθα νὰ ἀποφύγωνεν βάραιρα εἰς τὰ ὁποία χάνει κανεὶς τὸ πᾶν. Ποῖος θὰ λησμονήσῃ τὸν ἔνδοξον νεανίαν Ἰωσήφ, ὅστις διότι εἶχε ἰσχυρὰν θέλησιν ἀπέφυγε τὸ μετὰ τῆς Αἰγυπτίας ἐγκλημα;

Θὰ ἡδυνάμεθα δὲ νὰ ἐξαντλήσωμεν τὸ μυστικὸν ὁλοκλήρου διὰ νὰ περιγράψωμεν τὴν ἀνάγκην τῆς ψυχικῆς αὐτῆς ἱκανότητος διὰ τὴν ἀνθρωπίνην ζωὴν καὶ εὐτυχίαν. Τοῦτο μόνον λέγομεν: Ὅτι εἶναι τὸ πηδάλιον διὰ τὸ πλοῖον εἶναι καὶ ἡ θέλησις διὰ τὸν ἄνθρωπον.

Ἡ ψυχικὴ ὁμοῦς αὐτὴ ἱκανότης, ὅπως καὶ οἰαδήποτε ἄλλη ἱκανότης δὲν δύναται νὰ ἀναπτυχθῇ μακρὰν τοῦ φωτός τῆς πίστεως. Τὰ θρυλούμενα παρὰ

τῶν δοκησιόφων ὅτι καὶ μακρὰν τῆς θρησκείας συναντᾷ κανεὶς ἀρετὰς μεγάλας, ὅπως ἡ θέλησις εἶνε ἀληθῆ. Εἶναι ὅμως ἐξ ἴσου ἀληθὲς ὅτι ἡ ἀρετὴ τῶν ἀνθρώπων αὐτῶν δὲν ἔχει κακὸ ἡθικὸν ἀντιστάθμισμα καὶ ὡς ἐκ τούτου εἶναι εὐάληθη καὶ ἀπὸ τὸν πλέον ἐλαχιστον πειρασμόν. Θὰ ἀναφέρω ἓνα ἱστορικὸν παράδειγμα. Ὁ Ἰωσήφ ἀντέταξε θέλησιν εἰς τὸν πειρασμόν τῆς Αἰγυπτίας. Κίνητρον ὅμως καὶ ἐλατήριο τῆς θελήσεως ἐκείνης ἦτο ἡ παράστασις τοῦ τιμωροῦντος ἡ ἀμοιβόντος Θεοῦ. Ἐάν εἶχε οὐβασθῇ ἡ θρησκευτικὴ καὶ ἡθικὴ αὐτῆς παράστασις ἀπὸ τὴν Συνειδήσιν τοῦ Ἰωσήφ, οὐδέποτε ὁ νεαρὸς οὗτος Ἰσραηλῆς θὰ ἐδυσαίχε τὰ θέληγτρα τῆς Αἰγυπτίας. Διότι ἀπλούστατα θὰ διηρωτάτο: γὰρ ποῖο λόγο.

Ἡ ἀνάπτυξις τῆς ἱκανότητος αὐτῆς, θὰ ἐπιτευχθῇ διὰ τῆς χάριτος τοῦ Ἰησοῦ Χριστοῦ, τοσοῦτο μᾶλλον καθ' ὅσον μετὰ τὴν πτώσιν τῶν πρωτοπλάστων ἐξησθέντος σοβαρῶς ἡ θέλησις τοῦ ἀνθρώπου τῆς ἐξασθενήσεως αὐτῆς κληρονομηθῆς εἰς ὅλον τὸ ἀνθρώπινον γένος. Κατὰ πρῶτον λοιπὸν λόγον θὰ ἐπικαλεσθῶμεν τὴν δύναμιν τοῦ Θεοῦ εἰς τὴν προσπάθειάν μας αὐτὴν. Οὐδέποτε δὲ πρέπει νὰ λησμονώμεν τὸν Παῦλον λέγοντα «οὐ γὰρ ὁ θέλω τοῦτο πράσσω, ἀλλ' ὁ μισῶ τοῦτο ποιῶ» Ρωμ. 7. 16.

Ἐπειδὴ ὅμως ὁ ἀνθρώπος εἶναι ἐλεύθερος, διὰ τοῦτο πρὸς τὴν θεῖαν βοήθειαν ἀπαιτεῖται καὶ ἀνθρώπος παράγων. Καὶ ἐπὶ τοῦ προκειμένου ὀφείλει ὁ νέος διὰ συνεχούς καὶ ἐπιμελημένης ἀσκήσεως νὰ ἀναπτύξῃ τὴν ψυχικὴν τὴν αὐτὴν ἱκανότητα. Πρὸς τοῦτο ὀφείλει νὰ ἔχῃ ὑπ' ὄψιν του τὰ ἑξῆς:

1) Ἡ θέλησις εἶναι συνέπεια τῆς ἀγάπης. Ἀγαπῶ καὶ ἐπιθυμῶ νὰ τὸ ἀπολαύσω. Τὴν ἐπιθυμίαν μου δὲ αὐτὴν θὰ τὴν ἱκανοποιήσω διὰ τῆς θελήσεως μου. Ἐπειδὴ ὅμως ἡ ἐπιθυμία τοῦ ἀνθρώπου ἔχει καὶ αἰσχρὰ ἀντικείμενα καταστρέφοντα αὐτόν, δι' αὐτὸς οὗτος ὀφείλει νὰ ἀγαπᾷ καὶ νὰ ἐπιθυμῇ καὶ νὰ συντελοῦν εἰς τὴν πᾶν δόνην. Καὶ αὐτὰ φυσικὰ εἶναι τὰ Χριστιανικὰ ἰδεώδη.

2) Ἐκεῖνο ποὺ καταστρέφει τὴν θέλησιν εἶναι οἱ μικροσυμβιβασμοὶ καὶ αἱ μικροῦποχωρήσεις. Διὰ τῶν τοιούτων ἐπέχεται χαλάρωσις τῆς συνειδήσεως. Ὀφείλομεν νὰ εἴμεθα αὐστηροὶ κατὰ γοροὶ τοῦ ἑαυτοῦ μας.

(Συνέχεια εἰς τὸ ἐπόμενον)

ΠΑΝΗΓΥΡΙΣ

Τὴν 20ην Ὀκτωβρίου π.ῆ. ἡμέραν Σάββατον ἑορτὴν τοῦ Ἀγ. μεγαλομάρτυρος Ἀρτεμίου πανηγυρίζει ὁ ἐν Κουτσουκαρίῳ περὶ ὁρὸς Ναός.

Ἀφ' ἐσπέρας τῆς Παρασκευῆς θέλει ψαλεῖ ὁ Μέγας Ἐσπερινὸς τὴν δὲ ἐπομένην ἡ Θεία Λειτουργία μετ' ἀρτοκλασίας ἱερουργοῦντος Ἀρχιερέως.

Παρακαλοῦνται οἱ ἐν Χριστῷ ἀδελφοὶ ὅπως τιμήσωσι τὴν ἑορτὴν καὶ πανηγυρίαν ταύτην.